

Az útja egy pengével kezdődött.

A sorsa egy koronával végződik.

A NAGY SIKERŰ
ÜVEGTRÓN-
SOROZAT
BEFEJZŐ
RÉSZE

KINGDOM
OF
felperzselt királyság
ASH

1.
KÖTET

*fine
selection*

SARAH J. MAAS

SARAH J. MAAS

KINGDOM
OF
felperzselt királyság
ASH

1.
KÖTET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*A szüleimnek,
akik megtanítottak hinni abban,
hogy lányok is megmenthetik a világot*

A HERCEG

AZÓTA KERESTE, HOGY ELRAGADTÁK TŐLE.

A párját.

A saját nevére is alig emlékezett. Csak azért jutott eszébe, mert három társa említette, miközben vad, sötét tengereken, ősi, szunnyadó erdőkben, viharos, hófödte hegyeken keresték őt.

Csak annyi időre állt meg, hogy egyen, és engedélyezzen néhány órányi alvást a társainak. Ha ők nem lettek volna, felröppen, úgy járja a vidéket.

De szüksége lesz a pengéjük, a mágiájuk erejére, a ravaszságukra és a bölcsességükre.

Szembe kell néznie a sötét királynővel, aki a lelke legmélyébe vájt, aki még jóval azelőtt elragadta a párját, hogy vaskoporsóba zárta volna. És miután vele leszámolt, magukkal a hidegvérű istenekkel fog szembeállni, akik mindenáron el akarják pusztítani azt, ami a párjából marad.

Úgyhogy nem hagyta maga mögött a társait, hiába teltek a napok. A hetek.

A hónapok.

Egyre csak őt kereste. Minden poros, elfeledett utat bejárt érte.

Néha szólt hozzá a kettejük között feszülő kötéleken át, a széllel küldte a lelkét oda, ahol fogságban, bezárva tartották.

Megtalálalak.

☾ A HERCEGNŐ ☽

A VAS SZINTE MEGFOJTOTTA. Elnyomta az ereiben parázsló tüzet, éppoly könnyedén, mintha magukat a lángokat oltotta volna ki.

Hiába feküdt vaskoporsóban, vasálarccal az arcán, hiába ölelte se-lyemszalagként a lánc, hallotta a vizet. A morajlást, azt, ahogyan a hul-lámok a végtelenségbe nyúlóan mosták a köveket. Betöltötte a sikolyai közötti csendet.

Egy aprócska sziget egy ködös folyó ölelésében, nem több egy simára kopott kőtáblánál a zúgók és vízesések között. Oda vitték őt. Ott tar-tották. Egy elfeledett isten számára épített kőtemplomban.

Valószínűleg róla is megfélekeznek majd. De még az is jobb, mint-ha a csúfos kudarcára emlékeznek. Már ha lesz egyáltalán bárki, aki em-lékezhet rá. Ha akár csak egy teremtett lélek is marad.

Nem hagyhatja. Nem bukhat el.

Nem mondhatja el nekik, amit tudni akarnak.

Nem számít, hogy a sikolyai hányszor harsogják túl a folyó zúgását. Nem számít, hogy a csontjai ropogása hányszor hasítja ketté a zúgók bömbölését.

Próbálta számon tartani, milyen nap van.

Csakhogya fogalma sem volt, mennyi ideje zárták a vaskoporsóba. Hogy milyen hosszan bocsátottak kényszerű álmot a szemére, vonták a sötétség ölelésébe az édes füsttel, amit akkor fújtak be hozzá, amikor idefelé utaztak, erre a szigetre, a gyötrelem templomába.

Nem tudta, mennyi idő telik el a sikolyai és az ébredései között. Mennyi egy fájdalom múlása és újbóli előtörése között.

Napok, hónapok, évek – összemosódtak, ahogyan a kőpadlóra csöpögő vére a folyó vizével.

A hercegnő, aki ezer évig él. Vagy még tovább.

Ajándék volt ez, ami mostanra átokká lett.

Egy újabb átok, amit viselnie kellett, és éppolyan súlyosnak bizonyult, mint az a csapás, amit jóval a születése előtt mértek rá. Hogy feláldozza magát, és helyrehozzon egy ősi hibát. Hogy valaki más adósságát fizesse meg az isteneknek, akik rábukkantak a világukra, aztán a fogságába esetek, végül pedig uralmuk alá hajtották.

Nem érezte annak az istennőnek a meleg tenyerét, aki egyszerre áldotta és átkozta meg ezzel a borzalmas erővel. Eltűnődött, vajon a fény és láng istennőjét érdekli-e még egyáltalán, most, hogy vaskoporsóban nyugszik. Talán a halhatatlan lény már más felé fordította a figyelmét. A királyra, aki felajánlja saját magát, és az élete árán megkíméli a világot.

Az isteneket nem érdekelte, ki fizeti meg a tartozást. Úgyhogya tudta, nem jönnek el érte, nem mentik meg. Nem is imádkozott hát hozzájuk.

De azért a történetet el-elmesélte magának, úgy képzelte, ezt énekl neki a folyó. Ahogyan a zárt koporsóban élő sötétség is.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hely, ami már régen hamuvá égett, de valaha ott élt egy fiatal hercegnő, aki szerette a királyságát...

Ebbe menekült, a sötétség mélyére, a lángok tengerébe.

Olyan mélyre, hogy néha nem is érezte, amikor ostor csattant, csont reccsent.

De többnyire érezte.

Azokban a végtelenbe nyúló órákban, amikor tekintete a társán nyugodott.

Nem a királynő vadászán, aki úgy csalta elő a fájdalmat, mint zenész a dallamokat a hangszeréből, hanem a láthatatlan béklyót viselő, hatalmas fehér farkason, aki kényszerűségből végignézte mindezt.

Néha képtelen volt a farkasra pillantani. Amikor olyan nagyon, nagyon közel állt ahhoz, hogy megtörjön, és csakis a történet mentette meg tőle.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hely, ami már régen hamuvá égett, de valaha ott élt egy fiatal hercegnő, aki szerette a királyságát...

Szavak, amiket ő mesélt valaha egy hercegnek. Egyszer... Nagyon régen.

A jég és szél hercegének. Annak a hercegnek, aki az övé lett, ahogy ő a hercegé. Jóval azelőtt, hogy rádöbbenek volna, hogyan fonódott össze a lelkük.

Most a herceg vállát nyomta a felelősség, hogy megvédje az egykor mesés királyságot.

Azét a herceget, aki fenyő és hó illatát árasztotta. A királyságra emlékeztette, amit tűzben égő szíve minden szeretetével szeret.

Még amikor a sötét királynő maga felügyelte is a vadásza teendőit, a hercegnőnek ő járt a fejében. Úgy kapaszkodott az emlékébe, mint kősziklába a zubogó folyó kellős közepén.

A sötét királynő, arcán egy pók mosolyával, megpróbálta ellene fordítani. Obszidián hálóiban, a káprázatok és álmok közepette minden egyes alkalommal, amikor már közel állt hozzá, hogy megtörjön, a királynő megpróbálta kulcsként felhasználni a herceget, hogy vele nyisson utat az elméjébe.

Kezdett minden összemósódni. A hazugságok, az igazság, az emlékek. A vaskoporsó sötétjében aludt. Napközben a terem közepén álló kőoltárhoz láncolták, a mennyezetből kiálló kampóra akasztották, a kőfalba erősített láncokra feszítették. Kezdett minden elmosódni, akár tintafolt a vízben.

Úgyhogy a történetre koncentrált. A lelke mélyén élő sötétség és láng is azt suttogetta, ő pedig énekelve ismételte nekik. A folyó ölelésében álló szigeten, az odarejtett koporsóban fekvő hercegnő újra és újra elmesélte a történetet, és hagyta, hogy a végtelenségig kínozzák a testét.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hely, ami már régen hamuvá égett, de valaha ott élt egy fiatal hercegnő, aki szerette a királyságát...

I. RÉSZ
HADSEREGEK
ÉS SZÖVETSÉGESEK

1. FEJEZET

KORÁN KÖSZÖNTÖTT BE A HAVAZÁS.

Az ős első hóvihari jóval korábban érkeztek még a Terrasenben megszokottnál is.

Aedion Ashryver nem volt benne teljesen biztos, hogy ez áldás. De ha Morath hadseregei egy kicsit később érkeznek meg emiatt, hát térdre borulva hálálkodik majd az isteneknek. Még ha ugyanezek az istenek fenyegettek is mindent, amit szeretett. Ha egy másik világból származó lényeket istennek lehet egyáltalán tekinteni.

Mindegy, ennél úgyis fontosabb dolgokon kell elmélkednie.

Két hete állt ismét a Romlás élén, azonban Erawan seregeinek sem a földön, sem a levegőben nem lelték nyomát. Három nappal a hazatérte után nagy pelyhekben hullani kezdett a hó, megnehezítve ezzel az amúgy is lassú folyamatot, melynek során az armada harcosait a Theralis-síkságra, a Romlás hatalmas táborába vitték.

Az armada felhajózott a Florine folyón, egészen Orynthig. Különböző színű zászlók lebegtek az Agancs-hegység felől érkező szélben: kobalt és arany jelezte Wendlynt, fekete és skarlát Briarcliffi Ansel, a csillámló ezüst pedig a Whitethorn-házat és a számos unokatestvért.

A hajóhad minden pontján megtalálható csendes orgyilkosok nem lobogtattak zászlót, de nem is kellett, anélkül is könnyedén beazonosították őket világos színű ruhájuk és gyönyörű, veszélyes fegyvereik alapján.

A hajók hamarosan csatlakoznak a Florine torkolatánál hagyott hátvédcsapatokhoz, és Iliumtól Suriáig védik majd a partvonalat. A főleg Galan Ashryver koronaherceg csapataiból származó gyalogosok viszont egyenesen a frontra mennek majd.

Arra a frontra, amit most méternyi hó fed. És még több fog hullani.

Allsbrookon túl, az Agancs-hegység szűk szorosa felett rejtőzve Aedion homlokráncolva pillantott fel a felhős égre.

A világos színű prém beleolvadt a szürkésfehér sziklás kiszögellésbe, aranyszínű haját csuklya fedte. Persze nem ez volt a ruházata egyetlen előnye – melegen is tartotta. Wendlyn mérsékelt éghajlatának köszönhetően Galan harcosai közül sokan még életükben nem láttak havat. A Whitethorn-ház és kisebb seregük nagyjából ugyanezt mondhatták el magukról. Aedion így hát leghűbb parancsnokára, Kyllianre bízta, hogy a lehető legmelegebben tartsa őket.

Messzire kerültek az otthonuktól, egy olyan királynőért harcoltak, akit nem ismertek, sőt, akiben talán nem is hittek. A borzalmas hideg még a csúcok között süvítő szélnél is gyorsabban megtörheti a lelküket, és elégedetlenséget szíthat.

Aedion a szoros másik oldalán mozgásra lett figyelmes, amit csak azért vett észre, mert tudta, merre nézzen.

Lysandra sokkal jobban rejtőzködött, mint ő. Persze ő olyan bundát viselt, amit kifejezetten erre a hegyvidékre teremtett a természet.

Nem mintha ezt megmondta volna neki. Sőt, rá sem pillantott, amikor elindultak a felderítésre.

Úgy tűnt, *Aelin* épp titkos ügyeket intéz Eldrysbén, és üzenetet hagyott Galannak és az új szövetségeseinek, amiben megmagyarázta, miért nyelte el a föld. Így hát Lysandra elkísérhette őket.

Senkinek sem tűnt fel, hogy közel két hónap alatt a Tűzkirálynő egyetlen szikrát sem csiholt. És hogy az alakváltója sosem tartózkodik vele egy légtérben. Senki, sem a Vörös-sivatag csendes orgyilkosai, sem Galan Ashryver, sem pedig a csapatok, amiket Briarcliffi Ansel a hadserege előtt, az armadával elküldött, nem vette észre egyik apróságot sem, amelyek arról árulkodtak, hogy ez bizony nem Aelin. Ahogyan a bélyeget sem a királynő bőrén, amit Lysandra nem rejthetett el, akármilyen formát öltött is.

Ügyesen leplezte viszont kesztyűvel és hosszú ruhaujjakkal. És ha véletlenül ki is villant a heg, meg lehetett magyarázni, hogy a béklyó nyoma.

Azokhoz a hegekhez tartozik, amiket Lysandra szintén magára varázsolt, pont oda, ahol Aelint is csúfították. És éppúgy nevetett, éppolyan gonosz vigyor terült el az arcán, mint a királynőnek. Pont úgy mozgott, úgy dermedt meg.

Aedion alig tudott ránézni. Hozzászólni. Csak az álca fenntartása érdekében tette. A hűségés unokatestvér, a rendíthetetlen parancsnok képében tetszelgett, aki majd győzelemre vezeti őt és Terrasent – bármilyen valószínűtlennek tűnt is ez a végkimenetel.

Játszotta a ráosztott szerepet. Egy a sok közül, amire életében rákényszerült.

Mégis, attól a pillanattól kezdve, hogy Lysandra aranyszínű fürtjei sötétté váltak, Ashryver szeme pedig újra smaragdban tündöklött, úgy tett, mintha nem létezne. Néhanapján úgy érezte, a mellkasára tetovált terraseni fonott minta, a királynőjének és kibontakozó udvarának neve: bélyeg. Főleg Lysandra neve.

Csak azért hozta magával, hogy könnyebben menjen a küldetés. Hogy biztonságban legyenek. Nem csak az ő élete forgott kockán, és bár a Romláson belül is kiadhatta volna valakinek a feladatot, nem bírta a tétlenséget.

Több mint egy hónapba telt, hogy az újdonsült szövetségeseik kíséretében idehajózzanak Eyllwe-ből, mivel kénytelenek voltak kikerülni Morath flottáját Résvárnál, aztán még két héten keresztül utaztak a kontinens belsejébe.

Gyakorlatilag semmiféle harcba nem keveredtek. Csak néhány elkószáló adarlani csapattal futottak össze, valgok nem voltak közöttük, és velük gyorsan leszámoltak.

Aedion nem hitte, hogy Erawan tavaszig vár majd. A csendnek semmi köze sem volt az időjáráshoz. Beszélt erről pár napja az embereivel, meg Darrow-val és a többi lordeval. Úgy sejtette, Erawan tél derekáig vár, hiszen akkor mozdul Terrasen hadserege a legnehezebben, Aedion katonáit addigra legyengítik a hóban töltött hónapok, dermedt testüket átjárja a hideg. Ettől még az a vagyon sem menti meg őket, amire tavasszal Aelin csellel szert tett.

Persze ételt, takarót, ruhát vehetnek, de mire mennek vele, ha az utakat hó borítja? Erilea összes aranya sem akadályozhatja meg, hogy a téli táborban, Terrasen kegyetlen elemeinek kitéve töltött hónapok során a katonák ereje lassan, de biztosan elszivárogjon.

Darrow és a többi nemes nem hitte, amikor azt állította, Erawan a tél kellős közepén fog támadni, ahogyan Ren szavát is semmibe vették, amikor Allsbrook ura egyetértését fejezte ki. Erawannak megvan a magához való esze, kötötték az ebet a karóhoz. Hiába a boszorkányok alkotta légierije, még a valg katonák sem tudnak átgázolni a háromméteres hórétegen. Úgy gondolták, Erawan várni fog tavaszig.

Aedion azonban nem kockáztatott. Ahogyan Galan herceg sem, aki néma csendben ült a megbeszélésen, utána azonban felkereste Aediont, hogy a támogatásáról biztosítsa. Melegen kell tartaniuk a seregeket, ellátni őket étellel, és gyakorlatoztatni, készen arra, hogy azonnal mozgósíthassák őket.

Amennyiben Ren értesülései igaznak bizonyulnak, ez a felderítés is az ő malmukra hajtja a vizet.

A közelben új húrja feszült, szinte alig hallatszott a szélben. A nyíl hegyét és a szárat is fehérre festették, és szinte alig látszódott most, hogy felajzva várakozott.

Aedion összenézett Ren Allsbrookkal. Az ifjú lord a sziklák között bújt meg, fegyverét lövésre készen tartotta. Ugyanolyan szürkésfehér prém fedte, mint Aediont, szája elé világos színű sálat kötött. Gyakorlatilag csak sötét szeme és a csúf heg látszott belőle.

Aedion intett, hogy várjon. Szinte alig pillantott a szoros másik oldalán várakozó alakváltóra, miközben neki is kiadta ugyanezt a parancsot.

Hadd jöjjenek csak közelebb!

A hó ropogásába lihegés vegyült.

Épp idejében.

Aedion is az íja húrjára helyezett egy nyílveszőt, és lebukott a kiszögellésen.

Hatan voltak, ahogy Ren felderítője is jelezte, amikor öt nappal korábban berohant Aedion tábori sátrába.

Meg sem próbáltak beleolvadni a körülöttük elterülő havas, sziklás tájba. Sötét, borzas és különös bundájuk jelzőtüznek tetszett az Agancshegység vakító fehérje előtt. Mégis, a sebes széllel szálló bűzük volt az, ami mindent elárult Aedionnak.

Valgok.

Gallért nem látott a kis csapat egyik tagján sem, az esetleges gyűrűket pedig elrejtette a kesztyű. A jelek szerint még az élősködő démonok is fáznak. A halandó porhüvelyük legalábbis biztosan.

Az ellenség bevonult a szorosba. Ren nyila rezzenéstelen maradt.

Egyet hagyjunk életben! – utasította őket Aedion, mielőtt elfoglalták a helyüket.

Szerencsájük volt, hogy tényleg pont ezt a szorost választották, egy félig elfeledett bejáratot Terrasen alacsonyabban fekvő vidékeire. Csupán két ló fért el benne egymás mellett, így a hódítani kívánó hadseregek és az Agancs-hegységen túlról érkező, portékájukon túladni kívánó árusok elkerülték.

Aedionnak fogalma sem volt, mi van arra, ki olyan bátor, hogy az elismert királyságok határán túl éljen. Ahogyan azt sem tudta, miért merészkedtek ezek a katonák ilyen messzire a hegyekben.

De hamarosan kiderül.

A démonok elhaladtak alattuk, Aedion és Ren pedig megmozdult, hogy ismét célba vehessék őket az íjokkal.

Egyenesen a koponyájukba repíthették nyílveszejüket. Kiválasztotta a célpontját.

Kurta bólintással jelzett a többieknek, és már repült is a nyila.

Még párologott a gőz a hóra loccsant fekete vérből, amikor a harc véget ért.

Csupán néhány percig tartott. Ren és Aedion nyila célba ért, Lysandra pedig levetette magát a szorosba, hogy széttépjen három másik valgot. A hatodiknak, az egyetlen túlélőnek pedig letépte a húsát a lábszáráról.

A démon felnyögött, ahogy Aedion felé indult. A hó feketére színeződött a férfi szétmarcangolt lábánál, a hús úgy lefleggett, mint egy megtépázott zászló a szélben.

Lysandra a fejénél ült, pofáját ébenszínűre színezte a vér, zöld szemét egy pillanatra sem vette le a férfi sápadt arcáról. Tüéles karmai megcsilantak hatalmas mancsán.

Mögöttük Ren ellenőrizte, túlélte-e valaki. Kardját a magasba emelte, majd lesújtott, gyorsan lefejezte őket, még mielőtt a jéghideg levegő túlságosan megdermesztette volna a hullákat.

– Mocskos áruló! – sziszegte a démon Aedion láttán. Keskeny arcát eltorzította a gyűlölet. Búze megtöltötte Aedion orrát, olajként vonta be az érzékeit.

Aedion előhúzta az oldalán lógó kést – a hosszú, veszedelmes tőrt, amit Rowan Whitethorn ajándékozott neki –, és komoran elmosolyodott.

– Csinálhatjuk gyorsan is, ha van egy kis eszed!

A valg katona Aedion hólepte bakancsára köpött.

Az Allsbrook-kastély ötszáz éve állt az Agancs-hegység és a Tölgyválnérdő között.

Aedion az egyik hatalmas kandallóban ropogó tűz előtt sétálgatott, és könnyedén számba vehette minden egyes kegyetlen tél nyomát a sűrű köveken. A kastély regényes történetének súlyát is érezte rajtuk – a sok-sok évnyi derekas szolgálatot, amikor a termeket még dal és harcosok töltötték meg, majd az utána következő hosszú évek bánatát.

Ren egy viharvert, puhának tűnő karosszékben foglalt helyet a tűz mellett, alkarjával a combjára támaszkodott, és a lángokat bámulta. Késő este érkeztek meg, és még Aediont is túlságosan elfárasztotta a hólepte Tölgyválnédon keresztülvezető út ahhoz, hogy alaposan körbenézzen. Az aznap délután történetek után pedig képtelen lett volna összeszedni magát annyira, hogy most ejtse meg a dolgot.

Az egykor pompás terem tűztől távolabb eső része némaságba és félhomályba burkolózott. Felettük kifakult szöttesek és az Allsbrook család zászlóvivőinél látható címerek lebbentek a terem egyik oldalát szegélyező, magas ablakokon bekúszó huzatban. A gerendákon madarak fészkeltek, összekucorodva bújtak meg itt a kastély ősi falain túl dúló gyilkos tél elől.

Közöttük egy zöld szemű sólyom minden szavukat figyelmesen hallgatta.

– Ha Erawan be akar jutni Terrasenbe – szólalt meg végül Ren –, ostobaság lenne a hegyeken keresztül próbálkoznia. – Homlokráncolva nézte a kiürült edényeket, amelyekből néhány perce falták fel az ételt. Birkapörkölt és sült zöldségek. Nem épp a legfinomabb, de legalább forró. – Nem valami könyörületes ez a vidék. Csak az időjárás miatt is rengeteg embert veszítene.

– Erawan semmit sem tesz ok nélkül – vitatkozott Aedion. – Legkönynyebben a szántóföldeken keresztül juthatna be Terrasenbe, az északi utakon. Mindenki arra számít, hogy onnan támad majd. Vagy onnan, vagy a parton állomásozó armadáját küldi majd ránk.

– Vagy mindkettő, támadhat egyszerre szárazföldön és vízen is.

Aedion bólintott. Erawan széles hálót szőtt, hogy könnyedén elfojthasson bármiféle ellenállást a kontinensen. Az adarlani birodalom levette álcáját: a valg király árnyéka egyre nyúlt, Eyllwe-től Adarlan északi határáig, a Nagy-óceántól a kontinensüket kettévágó, följük tornyosuló hegyekig. Aedion úgy hitte, Erawan addig nem lankad, amíg mindannyiuk nyaka köré fekete gallér nem fonódik.

És ha Erawan megszerzi a másik két rémkulcsot, ha kénye-kedve szerint nyithatja a rémkaput, és valgok hordáit ereszti át a saját világából, sőt, talán még más világok hadseregeit is az uralma alá vonja és harcra kényszeríti... Akkor aztán esélyük sem marad megállítani. Sem ebben a világban, sem máshol.

Ennek a borzalmas jövőnek a megakadályozása most Dorian Havilliard és Feketecsőrű Manon kezében volt. Hogy hova tűntek, mi történt velük az elmúlt hónapokban, arról Aedion egyetlen szót sem hallott. Ami jó jelnek tűnt. A titoktartás jelenthette a túlélésük zálogát.

Aedion megszólalt:

– Semmi értelme annak, hogy Erawan feláldozzon egy csapatot a szűk hegyi szorosok felderítésére. – Megvakarta borostás állát. Előző nap hajnalhasadtakor már úton voltak, és inkább az alvás mellett döntött

a borotválkozás helyett. – Ha stratégiai szempontból nézem, nélkülöz mindenféle logikát. A boszorkányok tudnak repülni, úgyhogy felesleges felderíteni a terepet. Ha viszont a szárazföldi seregeknek gyűjt információt... Hónapokba telne, mire ilyen szűk szorosokon átréselné a seregeit, ráadásul az időjárás miatt is nagy kockázatot vállalna.

– A felderítői csak nevetnek a markukba – rázta mega fejét Ren. Vállig erő fekete haja meg-meglebbent. – Mi az, amit nem veszünk itt észre? Ami elkerüli a figyelmünket?

A tűz fényében erőteljesebben kirajzolódott az arcát csúfító heg. Emlékeztetője a borzalmaknak, amiken Ren keresztülment – és amiket a családja nem élt túl.

– Lehet, hogy csak el akarják terelni vele a figyelmünket. Elérni, hogy átcsoportosítsuk a seregeinket.

Aedion a kandallópárkányra támaszkodott. A kőből áradó meleg végigkúszott még mindig dermedt bőrén.

Ren felkészítette a Romlást azokban a hónapokban, amiket Aedion messze töltött. Összedolgozott Kylliannel, hogy a lehető legdélebbre vigye őket Orynthtól, olyan messze, amennyire csak Darrow engedte. Mint kiderült, ez sajnos nem jelentett túl nagy távolságot, a Theralis-síkság déli oldalát szegélyező domboknál távolabb nem jutottak.

Miután Aedion visszatért, Ren átadta neki a stafétát. Allsbrook urának és *Aelinnek* a találkozója azonban igencsak fagyosra sikeredett. Éppolyan hűvösre, mint a kastély körül kavargó hó, hogy egész pontosak legyünk.

Lysandra ügyesen játszotta a szerepét, jól eltalálta Aelin büntudatát és türelmetlenségét. Azóta pedig bölcsen elkerült minden alkalmat, amikor szóba jöhetett volna a múlt. Nem mintha Ren olyan nagyon szeretett volna a Terrasen eleste előtti évekről csevegni. Ahogyan a múlt téli eseményekről sem kívánt beszélni.

Aedion csupán reménykedhetett benne, hogy Erawan sem tudja, a Tűzhozó már nincs közöttük. Abba bele sem mert gondolni, mit

szólnának és tennének a terraseni seregek, ha kiderülne, hogy Aelin tüze nem fogja megvédeni őket a csata hevében.

– Lehet, hogy tényleg megpróbálkozott errefelé bejutni, mi pedig szerencsésen lelepleztük – gondolkozott hangosan Ren. – Megkockáztassuk, hogy a hágókhöz rendeljük a sereg egy részét? Van néhány csapat már az Agancs-hegységben, Orynthon túl, meg az északi síkságon is.

Okos húzás volt Rentől, hogy meggyőzte Darrow-t, engedje a Romlás egy részét Orynthon *túl* állomásozni, nehogy Erawan észak felé hajózzon, és onnan támadjon rájuk. Bármit kinézett a rohadékból.

– Nem akarom túlságosan szétszórni a Romlást – felelte Aedion a tüzet pásztázva. Mennyire mások ezek a lángok, mint Aelin tüze! Mintha ez itt csupán halovány árnyéka lenne a királynő élő mágiájának. – És egyébként sem nélkülözhetünk senkit.

Még Aelin kétségbeesett, merész húzásaival sem nyertek annyi szövetségest, hogy könnyedén szembeszállhattak volna Morath teljes seregével. És az a rengeteg arany sem szolgált valami sok zsoldossal – hiszen nem is igazán akadt kit felbérelni.

– Nem úgy tűnt, mintha Aelin nagyon aggódott volna, amikor átruccant Eldrysbé – mormolta Ren.

Aedion egy pillanatra véráztatta homokot látott maga előtt.

Vasládát. Maeve megkorbácsolta és valóságos koporsóba zárta Aelint. Aztán Mala tudja, hová hajózott vele, egy halhatatlan szadista társaságában.

– Aelinnek – felelte Aedion, és igyekezett a lehető legjobban elhúzni a szavakat, hiába fojtogatta a hazugság – megvannak a maga tervei, és csak akkor avat be minket, amikor eljön az ideje.

Ren nem felelt. És bár akit Ren királynőnek hitt, csupán illúzió volt, Aedion hozzátette:

– Minden, amit tesz, Terrasen javát szolgálja.

Borzalmas dolgokat vágott a fejéhez aznap, amikor legyőzte az ilkeket. *Hol vannak a szövetségeseink?* Választ követelt. Azóta is próbált megbocsátani magának. Mindenért. Ez az egy esélye maradt, hogy helyrehozza a dolgot, hogy azt tegye, amit Aelin kért tőle, és megmentse a királyságukat.

Ren a mögöttük álló, ősrégi asztalon heverő ikerkardokra pillantott.

– Akkor is elment. – Nem Eldrydre gondolt most, hanem a tíz évvel ezelőtti történetekre.

– Mind követtünk el hibákat az elmúlt évtizedben.

Az istenek látták a lelkét, Aedionnak volt miért vezekelnie.

Ren megfeszült, mintha az őt kínzó döntések most belemartak volna a hátába.

– Nem meséltem el neki – kezdte Aedion olyan halkán, hogy a gerendán ülő sólyom ne hallhassa. – Azt, ami a résvári ópiumbarlangban történt.

Azt, hogy Ren ismerte a tulajdonost, és hogy rendszeresen eljárt oda azelőtt, hogy Aedion és Chaol behurcolta oda őt szinte teljesen magatehetetlenül, és elrejtették a király emberei elől.

– Mekkora rohadék tudsz lenni! – fakadt ki Ren rekedtesen.

– Sosem használnám fel ezt ellened. – Aedion rezzenéstelenül állta az ifjú lord dühödöt, sötét pillantását. Hadd érezze csak Ren az ő tekintetében szikrázó fölényt! – Azt akartam mondani, mielőtt így kiakadtál – tette hozzá, amikor Ren ismét vitára nyitotta a száját –, hogy Aelin anélkül ajánlott helyet neked az udvarában, hogy tudta volna a teljes igazságot a múltadról. – Ren állkapcsa megremegett. – De még ha tudta volna is, Ren, akkor is felajánlotta volna ugyanazt.

Ren a kőpadlót tanulmányozta a bakancsuk alatt.

– Nincs semmiféle udvar.

– Darrow vernyákolhat, amennyit csak akar, de én akkor is más-képp gondolom.

Aedion leült a Rennel szemközti karosszékbe. Ha Ren valóban Aelin mellett áll, most, hogy Elide Lochan visszatért, és Sol és Ravi is támogatja őt Suriából, akkor a királynőjének már három szavazata is van. Négyen állnak ellene.

Abban nem reménykedhetnek, hogy elfogadják Lysandra mint Caraverre úrnőjének szavazatát.

Az alakváltó nem kérte, hogy vigyék el a vidékre, ami a háború megnyerése után őt illeti majd. Az idevezető úton sólyommá változott, és egy időre eltűnt. Amikor visszatért, nem szólt egy szót sem, azonban zöld szeme igencsak fénylett.

Nem, Caraverre-t nem fogják különálló területként elismerni egészen addig, amíg Aelin trónra nem kerül.

Vagy amíg Lysandrát meg nem koronázzák helyette, ha a valódi királynő nem tér vissza.

De visszatér! Vissza kell térnie.

Ajtó nyílt a terem túlsó végében, majd sietős, könnyed léptek dobantak. Aedion egyetlen szívdobbanással azelőtt pattant fel, hogy boldog „*Aedion!*” kiáltás visszhangzott végig a köveken.

Evangeline sugárzóan festett tetőtől talpig zöldben, gyapjúruhája szélét fehér szőrme szegélyezte, vörösarany haját két fonatba rendezte. Éppúgy, mint a terraseni hegyekben élő lányok.

A hegei széthúzódtak, ahogyan elvagyorodott, és Aedion széttárta a karját, épp mielőtt a lány belevetette magát.

– Azt mondták, tegnap késő este érkeztetek, és még napkelte előtt el is mentetek, és attól félttem, hogy megint nem találkozunk...

Aedion pusztit nyomott a lány feje búbjára.

– Vagy harminc centit nőttél azóta, hogy legutóbb láttalak!

Evangeline közte és Ren között járatta zöldessárga szemét.

– Hol van...

Fény villant, és Lysandra megjelent.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ragyogott.

Lysandra mintha ragyogott volna, ahogy köpenyt terített csupasz tés-
tére – pont ezért fektette az egyik székre a ruhadarabot. Evangeline az
alakváltó karjába vetette magát, még a könnye is kicsordult örömeiben.
Megremegett a válla, mire Lysandra őszinte, kedves mosollyal az arcán
simogatta a lány fejét.

– Jól vagy?

Bárki látja, nyugodtnak és békésnek hitte volna Lysandrát. Csak-
hogy Aedion jól ismerte – a hangulatváltozásait, az árulkodó jeleket.
Lysandra hangja megremegett, és Aedion tudta, hogy a gyönyörű fel-
szín alatt heves vihar dúl.

– Ó, nagyon is! – felelte Evangeline. Elhúzódott, hogy sugárzó mo-
solyt küldjön Ren felé. – Lord Murtaugh-val idehoztak. Fürge vele van,
egyébként. Mármint Murtaugh-val. Őt jobban szereti, mint engem,
mert folyton eteti. Kövérebb lett, mint egy lusta macska.

Lysandra felnevetett, Aedion pedig elmosolyodott. Valóban rende-
sen gondoskodtak a lányról.

Mintha Lysandra is épp ugyanerre jött volna rá.

– Köszönöm! – mormolta halkan Rennek.

Ren arca vöröses árnyalatot öltött, ahogy a férfi felemelkedett.

– Gondoltam, itt nagyobb biztonságban lenne, mint a táborban.
Vagy legalábbis kényelmesebben.

– Ó, olyan csodás ez a hely, Lysandra! – csivitelte Evangeline, két te-
nyere közé szorítva Lysandra kezét. – Murtaugh még Caraverre-be is
elvitt valamelyik délután, mármint, még a hó előtt. Látnod kellett vol-
na! Csupa domb, folyó, gyönyörű fák, egészen a hegyekig. Szellemléo-
párdot is láttam, de Murtaugh azt mondta, hogy csak képzelődöm. Pe-
dig esküszöm, hogy láttam egyet! Még a tiédnél is nagyobb. És a ház!
A legszebb ház, amit valaha láttam, hátul fallal körülkerített kertje van.
Murtaugh szerint nyáron tele lesz zöldséggel és rózsával.